

LIJSBET.

Aal, ik beklaag je; dat doe 'k waarachtig. Je houdt je goed, maar ik begrijp, dat het je niet in je kouwe kleêren gaat zitten als de jongen zoo huis houdt. Maar je bent voor hem veel te stumperig van natuur. Ik lei er den stok op!

AAL.

Ja, dat's juistement het rechte! De jongen is dol op me, maar als 'k hem sloeg, sloeg hij weerom.

LIJSBET.

Wat een heidensch stuk vleesch!

AAL.

Maar met dat al heeft de jongen iets stouts, weet je. Dat toonde hij toen hij den toren opklom: een stuk, waar de oudste Burgemeester, naar ze me zeien, van gesproken heeft. Mijn man zegt altijd, dat het een goed teeken is als een jongen wat durft: maar dan moet je rijk wezen of familie van de Vroedschap. Och, arm, we zijn maar van de smalle gemeente; dat's nu 't ongeluk van den knaap.

LIJSBET.

Och, Aal . . .!

AAL.

(*krachtig.*) Daar zit bloed van mijn vader zaliger in. Die was een knap en stout soudenier, weet je . . .

LIJSBET.

(*ongeduldig.*) Ja wel . . .

AAL.

. . . en die heeft menigeen van de Spanjools in 't zand doen bijten. Geen van Dirk Duivels knechten spanseerde zoo op zijn draver — daarom werd hij altoos „de Ruiter” genoemd.

LIJSBET.

(*snel invallend.*) Ja-wel . . . Dat weet de heele buurt al lang! Laat den jongen dan dienst nemen. Onze prince Mouring zal hem wel willen hebben en geeft je licht een acht en twintig handgeld.

AAL.

Onder die woestelingen . . .?

LIJSBET.

Ik zou hem er maar onder stoppen! Daar komt toch niets niemendal van 'em als hij hier blijft; dat zegt de heele buurt, en mijn Lammert. . . .

AAL.

(*uitbarstend*) . . . is een bleeke melkmuil, die de kat in donker knijpt en al wat mijn jongen doet ziet het licht, en daar hou ik van en de heele buurt ook, hoop ik, behalve jij!

LIJSBET.

(*even omhoog ziende; half luid.*) Reken 't haar niet aan, Heere!

(*in de laatste oogenblikken had reeds, heel in de verte, een verward geluid*)